

CZU: 81'373.611:264-68

SUBSTANTIVE DEVERBALE DE FORMARE REGRESIVĂ REPERABILE ÎN TEXTELE ACATISTELOR

Ecaterina BRĂGUȚĂ

Universitatea de Stat din Moldova

Derivarea regresivă este un procedeu important în sistemul de formare a cuvintelor, nu atât din punct de vedere cantitativ, cât mai degrabă din punctul de vedere al funcționalității acestor unități lexicale. Limbajul religios, în special textele imnografice, presupune utilizarea unui număr redus de substantive deverbale regresive, însă semnificative sub aspectul frecvenței. Moștenire latină, dar și creație pe teren românesc, derivarea regresivă este viabilă în româna actuală, suplînind vocabularul cu lexeme necesare în realizarea diferitor acte de comunicare.

Cuvinte-cheie: derivare regresivă, substantive deverbale, limbaj religios, acatist, sens denotativ, sens conotativ.

BACK-FORMATION OF DEVERBAL NOUNS FOUND IN ACATHISTS TEXTS

Back-formation is an important process in the word formation system, not so much in terms of quantity, but rather from the point of view of the functionality of these lexical units. The religious language, especially the hymnographic texts, requires the use of a small number of regressive deverbal nouns, but significant in terms of frequency. Having a Latin inheritance but also being created on the Romanian territory, the back-formation is viable in the nowadays Romanian language, boosting the vocabulary with lexemes necessary in the realizations of different communication acts.

Keywords: back-formation, deverbal nouns, religious language, acathist, denotative meaning, connotative meaning.

Introducere

În sistemul de formare a cuvintelor prin mijloace interne, derivarea regresivă ocupă un loc special. Fenomen greu definibil, însoțit de numeroase controverse, acest tip de generare a noilor unități lexicale a atras atenția lingviștilor, provocând discuții contradictorii cu privire la încadrarea acestuia într-un procedeu sau altul, la definire și la clasificări etc. Printre cei care au cercetat fenomenul se numără: M.Ayer, E.Egger, F.Brunnot, Meyer-Lübke, G.Paris, A.Darmesteter, G.Lené, Kr.Nyrop, iar în spațiul românesc Th.Hristea, Al.Graur.

Un studiu amplu dedicat substantivelor verbale de formare regresivă l-a realizat G.Lené – *Les substantifs postverbaux en français*. Trecând în revistă lucrările anterioare cu referire la subiect, cercetătorul francez subliniază dificultatea de a include creațiile respective într-un anumit mijloc de formare a cuvintelor. Dânsul critică inserarea derivatelor substantivale regresive la rubrica derivare improprie, după cum o face M.Ayer. Pentru a integra în mod reușit aceste creații lexicale în sistemul de formare a cuvintelor în limba franceză, G.Lené punctează câteva observații de rigoare: a) în primul rând, substantivele postverbale nu pot fi atribuite derivării impropriei, dat fiind faptul că aceasta se referă la fapte de cu totul alt ordin; b) în cazul în care intenționăm să numim aceste unități lexicale derivate, este necesar să renunțăm la echivalența *derivare propriu-zisă* = *derivare cu ajutorul sufixelor*; c) drept urmare, în cadrul derivării propriu-zise, trebuie admise creațiile lexicale formate printr-un fel de „derivare anormală”, care poate fi denumită „derivare în sens invers” sau „derivare regresivă”; d) prin derivare regresivă se pot obține unități din diferite clase lexico-gramaticale, iar postverbalele nu reprezintă decât o latură a acestui fenomen; definirea substantivelor postverbale trebuie să fie în felul următor: „substantive verbale de formare regresivă” [1, p.16].

În lingvistica românească lipsesc studii care ar fi dedicate în întregime substantivelor formate de la un radical verbal prin derivare regresivă, însă în anumite lucrări putem identifica secțiuni care abordează unitățile sus-menționate, printre care: *Alexandru Graur. Încercare asupra fondului principal lexical al limbii române, 1954*, unde sunt listate majoritatea substantivelor deverbale formate prin derivare regresivă și *Theodor Hristea. Sinteze de limba română, 1984*. Lucrarea conține un compartiment dedicat derivării regresive, numită și „inversă”, care „constă în suprimarea unor afixe reale sau aparente de la cuvintele preexistente” [2, p.74]. În acord cu opinia lui G.Lené, Th.Hristea consideră drept sursă de apariție a acestor lexeme analogia, sau „formarea proporțională” [3, p.15], de unde rezultă următoarele:

dacă		Exemple: (Exemplele sunt preluate de la G.Lené și Th.Hristea)	
	fr.	negliger – negligent x – indifférent	x = indifférer
		chant – chanter x – pleurer	x = pleur
$a = b$, atunci $x = d$, prin urmare x = ?	ro.	filolog – filologie lexicolog – lexicologie x – etimologie	x = etimolog

Principiul analogiei este unul dintre factorii care exercită o influență majoră în sistemul de formare a cuvintelor. Ca și în cazul altor procedee prin care se creează noi cuvinte, derivarea regresivă are caracter sistemic, atât în limba română, cât și în alte limbi romanice.

Existența procedurii sus-numite este atestată și în limba latină, însă numărul acestor lexeme este redus, după cum se vede dintr-o listă întocmită de Egger [Apud 4, p.19], în care sunt prezentate substantivalele postverbale din latină, de exemplu: *pugna*, *lucta*, *proba*. Exemplele prezentate redau nume de acțiune, iar pentru latina clasică este specific un alt mod de formare a substantivelor care să desemneze acțiunea verbului – substantivarea participiului: *cantus* < *canere*; *salire* < *saltus*. Însă, în epoca latinei vulgare se poate observa o extindere a procedurii de formare a substantivelor de la un radical verbal prin derivare regresivă [5, p.19-24]. Când privește limba franceză, G.Lené subliniază facilitatea prin care are loc extragerea unui substantiv post-verbal dintr-un verb pentru a exprima acțiunea abstractă a acestui verb.

În cazul limbii române, nume de referință în studiul derivatelor regresive este Theodor Hristea. În lucrarea *Sinteze de limba română* sunt examinate minuțios caracteristicile derivării regresive, care coincid în mare parte cu aspecte menționate de G.Lené (derivare în sens invers, principiul analogiei, caracterul sistemic al acestui tip de derivare), dar putem distinge și o serie de completări. Astfel, lingvistul român consideră că derivarea regresivă nu se limitează doar la sfera vocabularului, ci se extinde și în sfera morfologiei: „a) *derivare regresivă* lexicală *râșni* din *râșniță*; b) *derivare regresivă* morfologică *gemet* din pluralul *gemet-e*, pluralul vechiului și normalului *geamăt*” [6, p.74-76].

Procedeele de formare a derivatelor regresive de la o bază verbală

Cu privire la modalitatea de obținere a derivatelor regresive, opiniile lingviștilor, în general, coincid: „procedeele de formare a cuvintelor prin suprimarea afixelor”. Însă, tocmai afixele sau ceea ce se include în această categorie generează abordări diferite. Cea mai largă accepțiune se propune în lingvistica românească, unde prin derivare regresivă se înțelege procedeele de formare a cuvintelor prin supresiunea afixelor sau a unor segmente interpretate ca afixe [7], sau prin suprimarea unor „afixe reale sau aparente de la cuvinte ori forme flexionare existente deja în limbă” [8, p.74]. Din categoria afixelor „aparente” în interpretarea lui Th.Hristea fac parte unele „segmente de expresie (cel mai adesea „terminații”), care se identifică formal cu morfeme de ordinul afixelor derivative și al celor flexionare” [9, p.74-76]. Pentru exemplificare, dânsul propune a se compara următoarele perechi: *desăvârși* < *desăvârșit* și *mitropolit* < *sl.mitropolit*.

Pe de altă parte, lingvistica franceză, în mod deosebit la etapa actuală, se pronunță în sens restrictiv. Tendința este de a exclude lexemele formate prin suprimarea sufixului infinitival din categoria derivatelor regresive [10]. Potrivit cercetătorilor francezi, *-er* din *crier* nu este considerat sufix infinitival, ci desinență; totodată, înainte de utilizarea cu valoare nominală prin sec. al X-lea, baza *cri* exista ca bază de conjugare la care se adăugau desinențe. Prin urmare, extragerea lui *cri* din *crier* este tratată drept derivare improprie sau conversiune, adică transferul bazei de la categoria verbală la cea nominală. Vom specifica că în lucrările anterioare creațiile lexicale de acest gen, precum *accord* < *accorder* și *refus* < *refuser*, erau trecute în grupul derivatelor regresive, de exemplu: *Henri Bonnard. Code du français courant* [Apud 11].

În articolul curent vom urma accepțiunea expusă de Theodor Hristea, analizând formațiile lexicale obținute prin suprimarea afixelor reale sau aparente de la cuvinte ori forme flexionare existente deja în limbă.

Deverbale regresive caracteristice acatistelor

În cele ce urmează ne-am propus să identificăm substantivele deverbale specifice textelor religioase. Corpusul materialului faptic se constituie dintr-un ansamblu de acatiste (atât în variantă electronică, cât și pe suport de hârtie), reprezentând traduceri din limbile greacă, slavonă, rusă, precum și creații autentice românești, inclusiv lucrări realizate în spațiul pruto-nistean. În total au fost supuse analizei 59 de acatiste scrise în cinstea Mântuitorului Iisus Hristos, a Maicii Domnului și a diferitor sfinți.

Din cele 877 de lexeme formate de la o bază verbală, reperate în corpusul cercetat, deverbalele regresive reprezintă 4,21%, sau 37 de unități.

Tabelul 1

Deverbale regresive specifice textelor-acatiste

<i>Substantive deverbale de formare regresivă identificate în textele acatistelor analizate</i>					
auz	dovadă	lucru	pâră	râvnă	tihnă
blestem	grai	miros	pedeapsă	rugă	trai
botez	îspită	ocară	poftă	scârbă	tremur
ceartă	îndemn	odihnă	poruncă	simț	trudă
cuget	laudă	osândă	preget	suspin	ură
cutremur	lipsă	pază	răsplată	șoaptă	vaiet
dogoare					

Cu toate că nu sunt foarte numeroase, ele nu pot fi trecute cu vederea, luând în considerare că unele dintre ele înregistrează o frecvență sporită: *laudă* – 184; *botez* – 55; *poruncă* – 48; *îspită* – 44; *lucru* – 31; *cuget* – 26; *suspin* – 20; *grai* – 19; *râvnă* – 17; *blestem* – 16; *miros* – 16; *odihnă* – 15; *poftă* – 15; *cutremur* – 13; *osândă* – 13; *scârbă* – 11; *lipsă* – 8; *ocară* – 6; *pedeapsă* – 4; *dovadă* – 3; *îndemn* – 3; *rugă* – 3; *trudă* – 3; *auz* – 2; *ceartă* – 2; *dogoare* – 2; *răsplată* – 2; *simț* – 2; *trai* – 2; *ură* – 2; *vaiet* – 2; *pază* – 1; *pâră* – 1; *preget* – 1; *șoaptă* – 1; *tihnă* – 1; *tremur* – 1.

În procesul de selectare a exemplurilor am consultat în mod sistematic *Dicționarul Explicativ al Limbii Române* [12], lucru absolut indispensabil pentru a determina dacă lexemul este format pe teren românesc sau împrumutat în forma respectivă dintr-o altă limbă. Ulterior, unitățile lexicale selectate au fost confruntate cu *Dicționarul Etimologic al Limbii Române, 2002* [13], precum și cu lista de substantive deverbale regresive (conținând 53 de exemple) afișată în *Curs de gramatică istorică a limbii române, 1991* [14], lista de 115 substantive de formare regresivă alcătuită de Al. Graur în *Încercare asupra fondului principal lexical al limbii române, 1954* [15]. În cazul în care cel puțin un dicționar atestă lexemul format prin derivare regresivă, acesta se regăsește în lista noastră.

Tipologia substantivelor deverbale de formare regresivă

Extragerea unui nume de la o bază verbală prin derivare regresivă are loc, în majoritatea covârșitoare a cazurilor, de la verbe de conjugarea I și a IV-a (cu sufixul infinitival *-i* și *-i*). Formarea deverbalelor regresive de la un verb de conjugarea a II-a și a III-a este puțin productivă, fapt datorat și numărului relativ redus de verbe cuprins în aceste grupe (de exemplu, *văz* <*vedea*). În cazul substantivelor deverbale de formare regresivă analizate de noi, tabelul arată în felul următor.

G.Lené, referindu-se la „numele de acțiune” din categoria substantivelor postverbale cercetate în lucrarea sa, distinge două tipuri de formați lexicali: primul tip include postverbalele de gen masculin, care nu primesc e final după suprimarea afixului, decât în cazurile când aceasta este cerut de legile fonetice, fiind necesară o vocală de sprijin „d'appui”; al doilea tip reunește derivatele regresive de genul feminin care, întotdeauna, se formează de la radicalul verbal + e final. În limba română, lingviștii S.Berejan, A.Ciobanu și A.Dârul [16] disting, prin analogie cu limba franceză, două tipuri de substantive deverbale regresive: a) cu terminația în consoană după suprimarea afixului (amestec, dezgheț, schimb) și b) cu terminație în *-ă/-e* după suprimarea afixului (odihnă, pază, veghe).

Pornind de la aceste observații, vom concluziona că substantivele deverbale de formare regresivă în limba franceză și în alte limbi romanice pot fi de gen masculin sau feminin, aceeași situație este specifică și limbii ruse, pe când în limba română acestea pot fi de gen neutru sau feminin.

Tabelul 2

Clasificarea deverbalelor regresive în funcție de grupa verbului de la care au fost derivate

Grupa					
I	II	III	IV		
			-i		-î
1. blestem			1. auz	12. poftă	1. ocară
2. botez			2. dogoare	13. poruncă	2. pâra
3. ceartă			3. dovadă	14. răsplată	3. ură
4. cuget			4. grai	15. râvnă	
5. cutremur			5. ispită	16. scârbă	
6. îndemn			6. lipsă	17. simț	
7. laudă			7. miros	18. șoaptă	
8. lucru			8. odihnă	19. trai	
9. preget			9. osândă	20. trudă	
10. rugă			10. pază	21. tihnă	
11. suspin			11. pedeapsă		
12. tremur					
13. vaiet					
13	-	-	21		3

Tabelul 3

Genul substantivelor deverbale în limbile română, franceză și rusă

Limba	Masculin	Feminin	Neutru
română		<i>grabă</i> <i>șoaptă</i> <i>veghe</i>	<i>botez</i> <i>simț</i> <i>trai</i>
franceză	<i>cri</i> <i>aveu</i> <i>pleur</i>	<i>charge</i> <i>marche</i> <i>presse</i>	
rusă	<i>пук</i> <i>разброс</i> <i>заклад</i>	<i>плата</i> <i>услуга</i> <i>прошуда</i>	

În lista substantivelor deverbale excerptate de noi din textele imnurilor religioase (acatiste) sunt incluse atât substantive de gen neutru, cât și de genul feminin, cu diferențe cantitative ne semnificative.

Tabelul 4

Genul substantivelor deverbale regresive reperate în acatiste

Derivate regresive de gen neutru	1. auz	6. grai	11. simț
	2. blestem	7. îndemn	12. suspin
	3. botez	8. lucru	13. trai
	4. cuget	9. miros	14. tremur
	5. cutremur	10. preget	15. vaiet
Derivate regresive de gen feminin	1. ceartă	9. osândă	16. râvnă
	2. dogoare	10. pâra	17. rugă
	3. dovadă	11. pază	18. scârbă
	4. ispită	12. pedeapsă	19. șoaptă

5.	laudă	13.	poftă	20.	tihnă
6.	lipsă	14.	poruncă	21.	trudă
7.	ocară	15.	răsplată	22.	ură
8.	odihnă				

Derivatele regresive au de obicei un referent abstract, tendința de concretizare se manifestă sporadic în anumite contexte: *lucru, dovadă*. Din punct de vedere semantic, majoritatea substantivelor menționate *supra* se integrează în categoria **numelor de acțiune**, desemnând în același timp procesul și rezultatul acțiunii: *blestem, botez, ceartă, cuget, cutremur, dogoare, ispită, îndemn, laudă, ocară, odihnă, osândă, pază, păcă, poftă, poruncă, răsplată, râvnă, rugă, suspin, șoaptă, trai, tremur, trudă, vaiet; nume de stări/sentimente: preget, scârbă, tihnă, ură; nume de simțuri: auz, miros, simț*.

Dincolo de clasificările standard de ordin semantic, vom specifica valoarea unora dintre unitățile identificate de noi. Spre exemplu, lexemul **laudă** trebuie considerat, alături de infinitivul lung *cântare*, marcă distinctivă a textului imnografic – acatist. Or, acatistul este tocmai cântarea laudativă de proporții în cinstea lui Hristos, a Maicii Domnului sau a unui sfânt. Exemplele **botez** și **ispită** sunt specifice în mod preponderent limbajului religios, iar deplasarea înspre limbajul laic implică valori conotative. Exemplificăm:

Prin termenul **botez**, în tradiția ortodoxă se înțelege „prima taină pe care o primește oricine vrea să devină membru al Bisericii creștine ...” [17] sau „ritual creștin de primire a cuiva printre credincioșii bisericii, însoțit de atribuirea unui prenume” [18]; prin urmare, botezul este taina de inițiere și de consacrare a unei persoane în religia creștin-ortodoxă. Textele acatistelor valorifică sensul denotativ al termenului, desemnând prima taină prin care se spală păcatul strămoșesc al celui botezat:

„Pentru aceasta și noi, ca cei ce suntem luminați cu Sfânta Taină a **Botezului** întru numele Tău cel întreit sfânt deși nevrednici fiind, îndrăznim a-Ți aduce această cântare de laudă...” (Acatistul Sfintei Treimi, www.doxologia.ro, accesat 10.03.2019); „Ajută, Sfântă și fericită maică Xenia, să fie luminați pruncii cu lumina **Sfântului Botez** și să fie pecetluiți cu pecetea darului Sfântului Duh” (Acatistul Sfintei Xenia, www.doxologia.ro, accesat 10.03.2019).

Textele laice preiau termenul *botez*, valorificând semul /*inițiere în ...*/ al acestuia. Actualizarea semului amintit în contexte nespecifice domeniului religios creează sensuri noi, comportând valori conotative: „Ingeniozitate, talent și multă muncă – de asta au avut nevoie bobocii de la ULIM pentru a primi **botezul** colegilor mai mari.” (<http://mobi.protv.md>, accesat 10.03.2019); „**Botezul** novicilor: Primele trageri de luptă pentru tinerii admiși la Academia Militară” (<http://www.evzmd.md>, accesat 10.03.2019). Sensul care se conturează în exemplele extrase din mass-media este de inițiere și de acceptare a unor membri noi fie în rândul studenților, fie al militarilor sau al altor categorii sociale.

Dicționarul enciclopedic de cunoștințe religioase definește **ispita** drept „îndemn determinat de o cauză din afară, dar care se reflectă în conștiință. Astfel ispita devine o încercare, o verificare a rezistenței morale din om”, iar DEX 2009 [19] propune câteva accepțiuni ale cuvântului, reluându-le pe cele de îndemn și încercare enunțate *supra*: „1) Ceea ce exercită o mare forță de atracție, îndemn (spre rău); ademenire, tentație, seducție; 2) încercare, probă la care este supus cineva pentru a i se constata iubirea, răbdarea, credința etc.; 3) (Înv.) Cercetare, examinare, studiu; 4) (Înv.) Experiență”. În cadrul acatistelor, ispita comportă, cel mai frecvent, sensul de îndemn și încercare/probă, fiind o manifestare din exterior a unei tentații asupra omului: „O, Maică prealăudată, [...] izbăvește de toată **ispita** și scoate din chinul ce va să fie pe toți cei care-ți cântă: Aliluia!” (Acatistul Bunevestiri, www.doxologia.ro, accesat 10.03.2019); „Cântare cu laudă îți aduc, fericită Xenia, cei izbăviți din nevoi, din necazuri și din toată **ispita** prin rugăciunile tale și împreună cu tine strigă lui Dumnezeu, bucurându-se: Aliluia!” (Acatistul Sfintei Xenia, www.doxologia.ro, accesat 10.03.2019). Limbajul publicistic, eterogen din punct de vedere stilistic, apelează de multe ori la termeni preluați inclusiv din limbajul religios. Uneori este actualizat sensul denotativ: „Au rezistat în fața șantajului și amenințărilor, în fața **ispitei** de a lua banii care li se dădeau și de a accepta funcțiile care li se propuneau” (<http://alegeri.md>, accesat 10.03.2019), deși nuanța ironică este ușor perceptibilă, alteleori se construiesc sensuri conotative, prin atribuirea trăsăturii [+uman] unor substantive exclusiv abstracte: „Cea mai activă **ispită** masculină din acest sezon de la „Insula iubirii” este, de departe, George, care până acum a reușit să aibă în Thailanda nu mai puțin de trei relații.” (<https://okmagazine.ro>, accesat 10.03.2019).

În cazul substantivului deverbal *poftă*, textele religioase actualizează doar sensul negativ, spre deosebire de accețiunea laică care este mai largă. Alte exemple se situează la granița religios – laic, înregistrând valori denotative sau conotative în funcție de contextul în care apar.

Concluzii

Cu un număr de ocurențe redus, substantivele deverbale obținute prin derivare regresivă sunt de o prezență apreciabilă în textele religioase, impunându-se în sfera de interes a cercetătorilor lingviști. Problemele majore care apar în legătură cu aceste unități lexicale sunt recunoașterea lor ca derivate regresive (în concurență cu abordarea drept împrumuturi din alte limbi); or, se observă că dicționarele încă mai oferă etimologii diferite în acest sens. Un alt aspect care se cere a fi tratat în detaliu este clasificarea semantică a deverbalelor regresive. Procedul de formare a derivatelor regresive, deși redus sub aspect cantitativ, este viabil în româna actuală, dând naștere unor deverbale neologice, precum: *accept*, *deranj ș.a.*, dar care rămân departe de textul religios, conservator în ceea ce privește vocabularul. Prin conținutul semantic, unele dintre aceste lexeme sunt mărci distinctive ale textelor religioase. Numărul de recurențe ale deverbalelor de formare regresivă în acatiste demonstrează importanța acestora în actualizarea sensurilor cu substrat religios. Subiectul nu a fost dezvoltat în totalitate în cercetările realizate până la data curentă, lăsând loc pentru completări.

Referințe:

1. LENÉ, G. *Les substantifs postverbaux en français*. Thèse pour le doctorat. UPSALA, 1899. 158 p.
2. HRISTEA, TH. *Sinteze de limba română*. București: Albatros, 1984. 384 p.
3. LENÉ, G. *Les substantifs postverbaux en français*. Thèse pour le doctorat. UPSALA, 1899. 158 p.
4. Ibidem.
5. Ibidem.
6. HRISTEA, TH. *Sinteze de limba română*. București: Albatros, 1984. 384 p.
7. CIOBANU, F., HASAN, F. *Formarea cuvintelor în limba română*. Volumul I. București: Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1970.
8. HRISTEA, TH. *Sinteze de limba română*. București: Albatros, 1984. 384 p.
9. Ibidem.
10. LEHMANN, A., MARTIN-BERTHET, F. *Introduction à la lexicologie*. Dunod, 1998. [Accesat: 18.02.2019] Disponibil: https://fr.wikipedia.org/wiki/D%C3%A9rivation_r%C3%A9gressive#Bonnard.
11. Ibidem.
12. *Dicționarul Explicativ al Limbii Române*, Ediția a II-a, revăzută și completată. București: Univers Enciclopedic, 2009. 1248 p.
13. CIORĂNESCU, A. *Dicționarul etimologic al limbii române*. București: SAECULUM I.O., 2002. 1055 p.
14. BEREJAN, S., CIOBANU, A., DĂRUL, A. *Curs de gramatică istorică a limbii române*. Chișinău: Lumina, 1991.
15. GRAUR, AL. *Încercare asupra fondului principal lexical al limbii române*. București: Editura Academiei Republicii Populare Române, 1954. 221 p. [Accesat: 18.02.2019] Disponibil: https://books.google.md/books/about/%C3%8Encercare_asupra_fondului_principal_lex.html?id=KXNCAQAAIAAJ&redir_esc=y
16. BEREJAN, S., CIOBANU, A., DĂRUL, A. *Curs de gramatică istorică a limbii române*. Chișinău: Lumina, 1991.
17. *Dicționarul Explicativ al Limbii Române*. Ediția a II-a, revăzută și completată. București: Univers Enciclopedic, 2009, 1248 p.
18. Ibidem.
19. Ibidem.

Date despre autor:

Ecaterina BRĂGUȚĂ, doctorandă, Școala doctorală *Studii Lingvistice și Literare*. Universitatea de Stat din Moldova.

E-mail: catecebanu@gmail.com

ORCID: 0000-0002-3999-8985

Prezentat la: 01.04.2019